

Vendim nr. 41, datë 18.09.2023

(V-41/23)

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga: Holta Zaçaj, Kryetare, Marsida Xhaferllari, Fiona Papajorgji, Elsa Toska, Sonila Bejtja, Ilir Toska, Genti Ibrahimi, Marjana Semini, Sandër Beci, anëtarë, me sekretare Belma Lleshi, në datën 14.09.2023 mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve çështjen nr. 7 (D) 2022 të Regjistrimit Themeltar, që u përket:

KËRKUES: DRITAN XHIXHA

SUBJEKT I INTERESUAR:

DREJTORIA E PËRGJITHSHME E POLICISË SË SHTETIT

OBJEKTI:

Shfuqizimi i vendimit nr. 00-2022-1630 (279), datë 14.07.2022 të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

Dërgimi i çështjes për rigjykim në të njëjtën gjykatë, me tjetër trup gjykues.

BAZA LIGJORE:

Nenet 4, 41, 42, 43, 44, 131, pika 1, shkronja “f”, 132, pika 1 dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë; neni 6 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (KEDNJ); ligji nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, i ndryshuar (ligji nr. 8577/2000).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoji relatorin e çështjes Sandër Beci, mori në shqyrtim parashtrimet me shkrim të kërkuesit, i cili ka kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet e subjektit të interesuar, Drejtorisë së Përgjithshme të Policisë së Shtetit (*DPPSH*), që ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

V Ë R E N:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkuesi Dritan Xhixha ka qenë në marrëdhënie shërbimi me Policinë e Shtetit. Fillimisht ai është pranuar në Policinë e Shtetit në datën 10.03.1994 dhe është emëruar në repartin “RENEA”, shërbim që është ndërprerë në datën 29.07.1995, kur është nxjerrë në lirim për shkurtim të funksionit organik. Ai është ripranuar në Policinë e Shtetit në datën 16.07.1997, kur është emëruar përsëri në repartin “RENEA”, ndërsa shërbimi në këtë rast ka vijuar deri në datën 30.06.2002, kur është liruar me kërkesën e tij. Më pas, kërkuesi është ripranuar në Policinë e Shtetit në datën 16.07.2002, kur është emëruar në Drejtorinë e Policisë së qarkut Elbasan, shërbim ky që ka vijuar deri në datën 01.05.2003. Së fundi, kërkuesi është ripranuar në Policinë e Shtetit në datën 24.11.2011, kur me urdhrin nr. 114, nxjerrë në bazë të ligjit nr. 9749, datë 04.06.2007 “Për Policinë e Shtetit”, ai është emëruar përsëri në repartin “RENEA”.

2. Gjatë vijimit të marrëdhënies së shërbimit, në zbatim të detyrimeve sipas ligjit nr. 138/2015, datë 17.12.2015 “Për garantimin e integritetit të personave që zgjidhen, emërohen ose ushtrojnë funksione publike” (*ligji nr. 138/2015*), të ndryshuar, kërkuesi ka dorëzuar formularin e vetëdeklarimit. Me qëllim verifikimin e saktësisë së deklarimeve, sipas kritereve të këtij ligji, kërkuesi ka depozituar edhe shenjat daktiloskopike sipas detyrimit ligjor. Në kuadër të verifikimit të deklarimeve të bëra nga kërkuesi në formularin e vetëdeklarimit, është administruar informacioni nr. 5391/8, datë 12.10.2017 i Institutit të Policisë Shkencore (*IPSH*), sipas të cilit, pas krahasimit në sistemin AFIS/APIK të gjurmëve të gishtave të kërkuesit, ka rezultuar se ai kishte në bazën e të dhënave, sipas sistemit AFIS, një kartelë daktiloskopike, pa të dhëna se ku dhe kur është marrë (*informacioni i IPSH-së*).

3. Referuar informacionit të IPSH-së, Drejtoria e Standardeve Profesionale në DPPSH ka filluar ndaj kërkuesit një hetim disiplinor. Kërkuesi është njoftuar me shkresën nr. 39/29K prot., datë 11.12.2017, me të cilën i bëhet e ditur se do të kryhen hetime për shkeljen e rëndë dhe shkakun për të cilin ka filluar hetimi disiplinor, konkretisht e dhëna në informacionin e IPSH-së.

4. Gjatë hetimit disiplinor kërkuesit i janë kërkuar sqarime dhe ai ka deklaruar: *“Shumë kohë më parë kur kam qenë në moshe të re, isha pa filluar punë në strukturat e Policisë së Shtetit dhe si djem të rinj qëndronim pasditeve së bashku në lagje. Nuk mund të kujtoj kohën e saktë, periudhën kohore, por kujtoj se kam qenë shoqëruar nga grupet e gatshme të policisë të asaj kohe, konkretisht në Komisariatit e Policisë nr. 2, Tiranë. Lidhur me këtë rast ishim së bashku me disa shokë të tjerë banorë të lagjes dhe pasi na kanë marrë gjurmët, jemi lënë të lirë. Theksoj se nuk jam shoqëruar për kryerjen e një veprë penale apo të jem proceduar penalisht, sikurse nuk kam thirrur në prokurori apo gjykatë lidhur me këtë fakt apo për ndonjë ngjarje tjetër. Për sa kam deklaruar në Formularin e Deklarimit për zbatimin e ligjit nr. 138, viti 2015 "Për garantimin e integritetit të personave që zgjidhjen, emërohen ose ushtrojnë funksione publike", janë të vërteta dhe nuk ka asgjë për të deklaruar më tepër apo të kem fshehur ndonjë të dhënë në kundërshtim me këtë ligj.”* Po kështu, është kërkuar informacion nga Sektori i Policisë Shkencore pranë Drejtorisë Vendore të Policisë, Tiranë (DVP-ja, Tiranë), i cili, me shkresën nr. 314/1, datë 23.02.2018, ka informuar se kërkuesi është daktiloskopuar në Komisariatit e Policisë nr. 2, Tiranë në vitin 1989, për “tendenca të ndryshme”.

5. Krahas kësaj, gjatë hetimit disiplinor është kërkuar informacion nga Drejtoria e Analizës së Informacionit Kriminal nëse për kërkuesin janë evidentuar të dhëna sipas kriterëve të udhëzimit të ministrit të Brendshëm nr. 56/1, datë 27.05.2013 “Për përdorimin e burimeve të informacionit, marrjen, administrimin, verifikimin dhe vlerësimin e të dhënave”. Në përgjigjen nr. 2084/1, datë 15.02.2018, kjo drejtori ka informuar se kërkuesi figuron i regjistruar si person me precedent kriminal nga strukturat e hetimit të krimit në DVP-në, Tiranë (*informacioni i Drejtorisë së Analizës së Informacionit Kriminal*).

6. Në përfundim të hetimit disiplinor, me vendimin nr. 173, datë 26.03.2018, drejtori i Departamentit për Sigurinë Publike pranë DPPSH-së (*vendimi i drejtorit të Departamentit për Sigurinë Publike*), ka marrë ndaj kërkuesit masën disiplinore “Përrjashtim nga policia”, bazuar në nenin 46, pika 2, shkronja “d”, të ligjit nr. 108/2014, datë 31.07.2014 “Për Policinë e Shtetit” (*ligji nr.108/2014*) dhe në nenin 182, pika 2, shkronja “d”, të rregullores së Policisë së Shtetit (miratuar me VKM-në nr. 750, datë 16.09.2015).

7. Vendimi i drejtorit të Departamentit për Sigurinë Publike është ankimuar administrativisht nga kërkuesi përpara Komisionit Qendror të Apelimit (KQA) pranë DPPSH-së. KQA-ja, me vendimin nr. 110, datë 26.03.2018 (*vendimi i KQA-së*), ka vendosur ta konsiderojë të motivuar masën “Përrjashtim nga Policia” dhënë ndaj kërkuesit, duke vlerësuar se janë respektuar procedurat standarde të hetimit disiplinor dhe se pretendimet e ankuesit nuk qëndrojnë. Sipas

komisionit, hetimi disiplinor ndaj kërkuesit ka filluar për shkeljen e rëndë, sipas nenit 205, pika 3, të rregullores së Policisë së Shtetit, që parashikon se punonjësi i policisë është përgjegjës për sjellje të rëndë diskredituese, nëse gjatë aplikimit për t'u pranuar në polici apo edhe pas pranimit, nuk është i sinqertë dhe nuk ka thënë të vërtetën me gojë dhe shkrim, në të gjitha çështjet që kanë të bëjnë me të kaluarën e tij, dokumentacionin e paraqitur, pa marrë parasysh nëse janë nën betim ose jo. Në përfundim të hetimit disiplinor është arritur në konkluzionin se ai ka kryer shkeljen disiplinore "Sjellje e rëndë diskredituese", pasi ka rezultuar se: - kërkuesi është shoqëruar në Komisaratin e Policisë nr. 2, Tiranë, ku pas procedurave është lënë i lirë, jo për kryerjen prej tij ose të përfshirjes në veprimtari kriminale; - kërkuesi figuron i regjistruar si person me precedent kriminal, me dosje të arkivuar, nga strukturat e hetimit të krimit në DVP-në, Tiranë sipas informacionit të Drejtorisë së Analizës së Informacionit Kriminal. Mbi këtë bazë, për kërkuesin konstatohet "Pavlefshmëri e aktit administrativ të pranimit", bazuar në nenin 46, pika 2, shkronja "d", të ligjit nr.108/2014 dhe në nenin 182, pika 2, shkronja "d", të rregullores së Policisë së Shtetit, referuar informacionit të Drejtorisë së Analizës së Informacionit Kriminal.

8. Në vijim, me urdhrin nr. 2363, datë 14.06.2018, drejtori i Përgjithshëm i Policisë së Shtetit ka urdhëruar përjashtimin e kërkuesit nga Policia e Shtetit për "Pavlefshmëri të aktit administrativ të pranimit", të parashikuar në nenin 46, pika 2, shkronja "d", të ligjit nr. 108/2014 dhe nenin 182, pika 2, shkronja "d", të Rregullores së Policisë së Shtetit (*urdhri i përjashtimit nga Policia e Shtetit*).

9. Kërkuesi ka paraqitur padi në Gjykatën Administrative të Shkallës së Parë Tiranë, duke kërkuar shfuqizimin e urdhrit të përjashtimit nga Policia e Shtetit dhe të vendimit të KQA-së, që ka lënë në fuqi vendimin e drejtorit të Departamentit për Sigurinë Publike. Ai ka pretenduar se aktet administrative të kundërshtuara janë të paligjshme dhe masa disiplinore e dhënë është shumë e rëndë. Sipas tij, pranimi në Policinë e Shtetit është bërë në përputhje me ligjin dhe gjatë gjithë karrierës në polici ai ka punuar me korrektësi, përgjegjësi dhe përkushtim, duke mos u ndëshkuar asnjëherë me masë disiplinore. Në formularin e vetëdeklarimit, sipas ligjit nr. 138/2015, nuk ka deklaruar të dhëna të rreme dhe as ka fshehur të dhëna që duheshin deklaruar prej tij. Për sa u përket të dhënave daktiloskopike, ato janë marrë pas shoqërimit të tij në vitin 1989, kur ka qenë në moshën 17-18 vjeç dhe, për këtë shkak, nuk e mbante mend, ndërkohë që nuk ka pasur asnjë komunikim nëse ka qenë person nën hetim ose në procedim penal. Së fundi, nuk ka pasur asnjë precedent penal, çka provohej me vërtetimin e gjendjes gjyqësore.

10. Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Tiranë, me vendimin nr. 3729, datë 22.10.2018, ka vendosur rrëzimin e padisë, duke arsyetuar se kërkuesi nuk ka përmbushur

detyrimin ligjor për plotësimin e formularit të vetëdeklarimit konform kërkesave të ligjit nr. 138/2015 dhe vendimit nr. 17/2016 të Kuvendit të Shqipërisë, duke mos pasqyruar të dhënat në rubrikën nr. 4 të këtij formulari. Në pikën 3, shkronja “ç”, të vendimit të Kuvendit të Shqipërisë parashikohet se pasqyrimi i të dhënave të pavërteta, të paplota dhe të pasakta passjell përjashtimin e menjëhershëm nga strukturat e Policisë së Shtetit. Fakti që kërkuksi nuk mban mend situatën konkrete për të cilën është shoqëruar në polici, nuk e përjashton nga përgjegjësia në deklarimin e saktë të të dhënave. Për shkak të detyrës së veçantë të ushtruar në shërbim të publikut ai ka pasur detyrimin të deklarojë të dhënat e mësipërme dhe pretendimet e tij nuk e përjashtojnë nga përgjegjësia disiplinore. Veprimet e tij janë konsideruar “Sjellje e rëndë diskredituese”, sipas nenit 205, pikat 3 dhe 10, të rregullores së Policisë së Shtetit, që përbëjnë shkelje të rënda disiplinore sipas nenit 46, pika 2, shkronja “d”, të ligjit nr.108/2014, që parashikon: “2. Punonjësi i policisë lirohet nga policia në rastet kur: ...; d) konstatohet pavlefshmëria e aktit administrativ të pranimit;...”. (shih faqet 8-9 të vendimit të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Tiranë). Kundër këtij vendimi kërkuksi ka paraqitur ankim në gjykatën e apelit.

11. Gjykata Administrative e Apelit, me vendimin nr. 522(86-2021-636), datë 18.10.2021, ka vendosur ndryshimin e vendimit të gjykatës së shkallës së parë, duke pranuar padinë dhe shfuqizuar urdhrin e përjashtimit nga Policia e Shtetit dhe vendimin e KQA-së, si dhe ka detyruar DPPSH-në të rikthejë kërkuksin në detyrën e mëparshme dhe t’i paguajë pagën që nga momenti i ndërprerjes së marrëdhënies financiare, deri në ekzekutimin e vendimit. Në vendimin e saj, gjykata e apelit ka arritur në përfundimin se aktet objekt padie janë nxjerrë në kundërshtim me ligjin.

12. Gjykata e apelit ka arsyetuar se ligji nr. 108/2014 ka parashikuar në mënyrë të qartë dhe të dallueshme rastet kur punonjësi i policisë lirohet nga detyra dhe ato që motivojnë përjashtimin nga Policia e Shtetit, si dhe pasojat për secilin rast, të cilat, gjithashtu, janë të ndryshme. Për të garantuar karrierën policore, por edhe për mirëfunksionimin e Policisë së Shtetit, lirimi ose përjashtimi nga shërbimi publik i punonjësit të policisë duhet të mbështetet në njërin prej rasteve të parashikuar nga ligji, që, pikësëpari, duhet të respektohen nga organet e Policisë së Shtetit, sipas procedurave përkatëse. Përjashtimi i kërkuksit nga policia është bërë për motivin “Pavlefshmëri e aktit administrativ të pranimit”, në zbatim të nenit 46, pika 2, shkronja “d”, të ligjit nr.108/2014. Kjo dispozitë rregullon rastet e lirimit dhe jo të përjashtimit nga policia, ndaj aktet objekt padie janë të paligjshme si të marra në interpretim dhe zbatim të gabuar të ligjit.

13. Po kështu, gjykata e apelit ka arsyetuar se referuar të dhënave të hetimit disiplinor, organi publik nuk argumenton dhe provon rrethanat e faktit që e bëjnë të papranueshëm, në kuptim të ligjit, vijimin e marrëdhënies së punësimit për kërkuksin. Lidhur me përmbushjen e detyrimeve

sipas ligjit nr.138/2015, kërkuesi ka plotësuar formularin përkatës, ndërkohë që e dhëna për daktiloskopimin e tij në vitin 1989 nuk përfshihet në asnjë nga situatat që ky ligj ka përcaktuar në mënyrë shteruese, për më tepër që për kërkuesin nuk ka asnjë akt që provon ekzistencën e të dhënave sipas kushteve të ndalimit që ligji parashikon. Lidhur me pranimin e kërkuesit në polici, referuar të dhënave të dosjes së tij personale, për sa i përket ecurisë së marrëdhënies së punës së tij, si dhe legjislacionit që ka rregulluar ndër vite punësimin e tij në Policinë e Shtetit, është i pabazuar përfundimi i organit publik për pavlefshmërinë e aktit administrativ të pranimin të kërkuesit në polici (*shih faqet 16-20 të vendimit të Gjykatës Administrative të Apelit*).

14. Kundër vendimit të gjykatës së apelit ka paraqitur rekurs DPPSH-ja përmes Avokaturës së Shtetit. Pasi është njohur me rekursin, kërkuesi ka paraqitur kundërrkurs. Në datën 17.12.2021 Avokatura e Shtetit ka paraqitur edhe një kërkesë për pezullimin e ekzekutimit të vendimit të gjykatës së apelit.

15. Fillimisht, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ka shqyrtuar kërkesën për pezullimin e ekzekutimit të gjykatës së apelit. Në dhomën e këshillimit, me vendimin nr. 69/13, datë 25.02.2022, Kolegji ka vendosur pezullimin e ekzekutimit të vendimit nr. 522 (86-2021-636) datë 18.10.2021 të Gjykatës Administrative të Apelit.

16. Në vijim, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ka shqyrtuar rekursin e DPPSH-së dhe kundërrkursin e kërkuesit. Në dhomën e këshillimit, me vendimin nr. 00-2022-1630 (279), datë 14.07.2022, ai Kolegji ka vendosur prishjen e vendimit të gjykatës së apelit dhe lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së shkallës së parë. Kolegji ka vlerësuar se rekursi përmban shkaqe nga ato të parashikuara në nenin 58 të ligjit nr. 49/2012 “Për gjykatat administrative dhe gjykimin e mosmarrëveshjeve administrative”, të ndryshuar (*ligji nr. 49/2012*), të cilat e bëjnë të cënueshëm vendimin e Gjykatës së Administrative të Apelit.

17. Sipas Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, arsyetimi dhe përfundimi i arritur nga gjykata e apelit është rrjedhojë e interpretimit dhe zbatimit të gabuar të ligjit material e procedural, të një rëndësie themelore për sigurinë dhe zhvillimin e praktikës gjyqësore. Nga ana tjetër, ai e ka vlerësuar të drejtë përfundimin e gjykatës së shkallës së parë se fakti që kërkuesi nuk mban mend situatën konkrete për të cilën është shoqëruar në polici, nuk e përjashton atë nga përgjegjësia në mosdeklarimin e saktë të të dhënave, pasi për shkak të detyrës së veçantë të ushtruar në shërbim të publikut, ai ka pasur detyrimin t’i deklarojë ato dhe pretendimet e tij nuk e përjashtojnë nga përgjegjësia disiplinore, referuar nenit 205 të rregullores së Policisë së Shtetit.

18. Kolegji Administrativ ka vlerësuar, gjithashtu, se marrëdhënia e punësimit, në rastin objekt gjykimi, ka natyrën e kontratës së shërbimit publik, ndaj integriteti është qenësor për

veprimtarinë e mirëfilltë të një punonjësi të Policisë së Shtetit dhe ushtrimi i kësaj detyre duhet të jetë në përputhje me standarde të larta të integritetit dhe etikës, si para shërbimit në këto struktura, ashtu dhe pas pranimit në to. Pavarësisht se kërkuesi ka deklaruar se shoqërimi i tij në polici ishte një rrethanë që nuk e mbante mend, kjo nuk e shkarkon nga përgjegjësia për mosdeklarimin e saj.

19. Me kërkesën e datës 27.12.2022 kërkuesi i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (Gjykata) me ankim kushtetues individual për shfuqizimin e vendimit nr. 00-2022-1630 (279), datë 14.07.2022 të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën. Kolegji i Gjykatës, në datën 17.03.2023, bazuar në nenin 21, pika 1, të ligjit nr. 8577/2000, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

20. **Kërkuesi**, në mënyrë të përmblodhur, ka pretenduar se vendimi i Gjykatës së Lartë i ka cenuar të drejtën për proces të rregullt ligjor, të garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, në aspektet e mëposhtme:

20.1. *Të drejtën e aksesit* nëpërmjet njoftimit të parregullt për seancën gjyqësore, pasi Gjykata e Lartë nuk e ka njoftuar kërkuesin për zhvillimin e procedurës në adresën elektronike të avokates së tij, në zbatim të nenit 482, pika 3, të Kodit të Procedurës Civile (KPC), ndonëse i kishte të dhënat e saj, si për sa i përket shqyrtimit të kërkesës për pezullimin e ekzekutimit të vendimit të gjykatës së apelit, ashtu edhe për shqyrtimin e rekursit dhe të kundërrekursit. Ajo gjykatë ka njoftuar në adresën elektronike vetëm vendimin përfundimtar të datës 14.07.2022 të Kolegjit Administrativ. Në këtë mënyrë, ajo gjykatë i ka mohuar të drejtën për të paraqitur pretendime me shkrim për kërkesën për pezullimin e vendimit të gjykatës së apelit, si dhe të drejtën për të kërkuar përjashtimin e trupit gjykues që ka shqyrtuar themelin e çështjes, e drejtë e lidhur me *parimin e paanshmërisë në gjykim*. Për sa i përket kësaj të fundit, Gjykata e Lartë e ka shqyrtuar çështjen me procedurë të përsheptuar, ndonëse nuk kishte urgjencë për shqyrtim dhe palët nuk e kishin kërkuar, për më tepër që në atë gjykatë janë ende në pritje për t'u shqyrtuar çështje të tjera të regjistruara edhe më parë. Po kështu, dy nga anëtarët e trupit gjykues që kanë shqyrtuar kërkesën për pezullimin e ekzekutimit të vendimit të gjykatës së

apelit, kanë shprehur mendime që i kanë përsëritur edhe në arsyetimin e vendimit të themelit, çka përbën argument për paragjykimin e çështjes.

20.2. *Standardin e arsyetimit të vendimit*, pasi Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ka prishur vendimin e gjykatës së apelit, duke arsyetuar qëndrimin e tij në vetëm dy paragrafë, të cilët, për më tepër, paraqesin mospërputhje mes faktit të pretenduar dhe pasojës që ka përcaktuar ligji. Konkretisht, për faktin e pavlefshmërisë së aktit të pranimit në polici, neni 46, pika 2, shkronja “d”, i ligjit nr. 108/2014 ka përcaktuar si masë disiplinore lirim nga detyra dhe jo përjashtimin nga policia. Po kështu, Gjykata e Lartë, ndonëse ka prishur vendimin e gjykatës së apelit, nuk ka arsyetuar në lidhje me argumentet mbi të cilat është bazuar për të rrëzuar arsyetimin dhe qëndrimin e kësaj të fundit, sipas së cilës kërkuesi nuk ishte i detyruar që të deklaronte faktin e shoqërimit të tij në polici dhe marrjen e shenjave daktiloskopike, pa pasur asnjë procedim penal ndaj tij. Për shkak të mangësisë në arsyetim, Gjykata e Lartë nuk ka realizuar as funksionin e saj kushtetues për t’u treguar palëve që ato janë dëgjuar, si dhe për t’u dhënë mundësinë për ta kundërshtuar atë vendim.

21. ***Subjekti i interesuar, DPPSH-ja***, në mënyrë të përmbledhur, ka prapësuar si vijon:

21.1. Pretendimi për cenimin e së drejtës së aksesit, për shkak të njoftimit të parregullt për seancën gjyqësore, është i pabazuar, pasi gjykimi i çështjeve administrative nga Gjykata e Lartë, si rregull, bëhet në dhomën e këshillimit mbi bazë të dokumenteve, sipas nenit 61, pika 1, të ligjit nr. 49/2012 dhe, sikurse në rastin konkret, njoftimi është bërë në përputhje me nenin 482 të KPC-së, përmes shpalljes në ambientet e saj, si dhe në faqen e internetit. Ajo gjykatë njoftimin individual e bën në ato raste kur, për një çështje konkrete, ka vendosur shqyrtimin në seancë gjyqësore me praninë e palëve. Po kështu, pjesëmarrja e gjyqtarëve në të dyja vendimet nuk krijon dyshime për mosrespektimin e parimit të paanshmërisë, pasi vendimi i pezullimit është një vendim i ndërmjetëm, në bazë të të cilit, gjyqtarët vlerësojnë pasojat e rënda që mund të shkaktohen nga ekzekutimi i vendimit të formës së prerë, si dhe pariparueshmërinë e situatës.

21.2. I pabazuar është edhe pretendimi për cenimin e standardit të arsyetimit, pasi vendimi i Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë përmban pjesën hyrëse, palët ndërgjyqëse, objektin e padisë, disponimet e gjykatave më të ulëta, faktin se kundër vendimit të gjykatës së apelit është ushtruar rekurs, si dhe shkaqet e tij. Në pjesën

arsyetuese të vendimit, ajo gjykatë është shprehur se rekursi i DPPSH-së përmban shkaqe nga ato që parashikon neni 472 i KPC-së, duke vendosur në përfundim edhe rrëzimin e padisë.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkuarit

22. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është vlerësuar nga Gjykata si një ndër aspektet kryesore që lidhet me inicimin e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të ligjit nr. 8577/2000, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret e nenit 71/a të ligjit nr. 8577/2000, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike efektive, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësuar në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur.

23. Gjykata vëren se kërkuari, si individ, legjitimohet *ratione personae*, në kuptim të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, pasi ka qenë palë në procesin gjyqësor në përfundim të të cilit është dhënë vendimi i kundërshtuar, për rrjedhojë ka interes të drejtpërdrejtë për çështjen.

24. Në lidhje me kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, Gjykata ka pohuar se në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës, ankuesi duhet të shfrytëzojë në shkallët e sistemit gjyqësor të gjitha mjetet e lejueshme dhe mundësitë procedurale për vendosjen në vend të të drejtave të pretenduara të shkelura. Mjetet ligjore shterojnë kur, në varësi të rrethanave të çështjes, rregullat procedurale nuk parashikojnë mjete të tjera ankimi (*shih vendimet nr. 7, datë 21.02.2023; nr. 10, datë 04.03.2021; nr. 56, datë 25.07.2017 të Gjykatës Kushtetuese*).

25. Në rastin konkret, kërkuari i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual, pas zhvillimit të gjykimit në të tria shkallët e gjyqësorit të zakonshëm, duke shteruar kështu mjetet e zakonshme të ankimit ndaj vendimeve të gjykatave më të ulëta. Pretendimet që ai parashtron në substancë në këtë ankim lidhen me procesin e zhvilluar në Gjykatën e Lartë, për rrjedhojë ai nuk ka në dispozicion ndonjë mjet tjetër ankimi, përveç ankimit kushtetues individual.

26. Për sa i përket legjitimitimit *ratione temporis*, bazuar në nenin 71/a, pika 1, shkronja “b”, të ligjit nr. 8577/2000, afati për paraqitjen e ankimit kushtetues individual është 4-muaj nga

konstatimi i cenimit të së drejtës. Gjykata vëren se procesi gjyqësor ka përfunduar me vendimin e Gjykatës së Lartë të datës 14.07.2022, i cili është komunikuar në mënyrë elektronike nga administrata e asaj gjykate në datën 31.08.2022, në adresën e avokates së kërkuesit, ndërsa ankimi kushtetues individual është paraqitur në datën 27.12.2022, pra brenda afatit ligjor 4-mujor.

27. Në lidhje me legjitimitimin *ratione materiae*, kërkuesi ka pretenduar cenimin e së drejtës për proces të rregullt në procesin gjyqësor të zhvilluar në Gjykatën e Lartë në aspektet e së drejtës së aksesit në lidhje me parimin e gjykimit nga një gjykatë e paanshme dhe standardit të arsytimit të vendimit, të cilat hyjnë në juridiksionin kushtetues, ndaj do të shqyrtohen në vijim në lidhje me bazueshmërinë e tyre në themel.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1. Për cenimin e së drejtës së aksesit në lidhje me parimin e gjykimit nga një gjykatë e paanshme

28. Kërkuesi ka pretenduar se Gjykata e Lartë nuk e ka njoftuar për zhvillimin e procedurës në adresën elektronike të avokates së tij, në zbatim të nenit 482, pika 3, të KPC-së, ndonëse i kishte të dhënat e saj, si për sa i përket shqyrtimit të kërkesës për pezullimin e ekzekutimit të vendimit të gjykatës së apelit, ashtu edhe për shqyrtimin e rekursit dhe të kundërrekursit. Ajo gjykatë ka njoftuar në adresën elektronike vetëm vendimin përfundimtar të datës 14.07.2022 të Kolegjit Administrativ. Në këtë mënyrë, Gjykata e Lartë i ka mohuar të drejtën për të paraqitur pretendime me shkrim për kërkesën për pezullimin e vendimit të gjykatës së apelit, si dhe të drejtën për të kërkuar përjashtimin e trupit gjykues që ka shqyrtuar themelin e çështjes, si një e drejtë e lidhur me parimin e paanshmërisë në gjykim. Për sa i përket kësaj të fundit, Gjykata e Lartë e ka shqyrtuar çështjen me procedurë të përshpejtuar, ndonëse nuk kishte urgjencë për shqyrtim dhe palët nuk e kishin kërkuar, për më tepër që në atë gjykatë janë ende në pritje për t'u shqyrtuar çështje të tjera të regjistruara edhe më parë. Po kështu, dy nga anëtarët e trupit gjykues që kanë shqyrtuar kërkesën për pezullimin e ekzekutimit të vendimit të gjykatës së apelit, kanë shprehur mendime që i kanë përsëritur edhe në arsytimin e vendimit të themelit, çka përbën argument për paragjykimin e çështjes.

29. Subjekti i interesuar, DPPSH-ja, ka prapësuar se gjykimi i çështjeve administrative nga Gjykata e Lartë, si rregull, bëhet në dhomën e këshillimit mbi bazë të dokumenteve, sipas nenit 61, pika 1, të ligjit nr. 49/2012 dhe, sikurse në rastin konkret, njoftimi është bërë në përputhje me nenin 482 të KPC-së përmes shpalljes në ambientet e saj, si dhe në faqen e internetit. Ajo gjykatë njoftimin individual e bën në ato raste kur për një çështje konkrete ka vendosur shqyrtimin në

seancë gjyqësore me praninë e palëve. Po kështu, pjesëmarrja e gjyqtarëve në të dyja vendimet nuk krijon dyshime për mosrespektimin e parimit të paanshmërisë, pasi vendimi i pezullimit është një vendim i ndërmjetëm, në bazë të të cilit gjyqtarët vlerësojnë pasojat e rënda që mund të shkaktohen nga ekzekutimi i vendimit të formës së prerë, si dhe pariparueshmërinë e situatës.

30. Neni 42 i Kushtetutës parashikon se të drejtat e njohura me Kushtetutë dhe me ligj nuk mund të cenohen pa një proces të rregullt ligjor dhe se kushdo, për mbrojtjen e tyre ka të drejtën e një gjykimi të drejtë dhe publik brenda një afati të arsyeshëm nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme e caktuar me ligj.

31. Në jurisprudencën kushtetuese është theksuar se nëse mohohet e drejta e aksesit, procesi konsiderohet i parregullt, sepse kjo e drejtë, para së gjithash, është kusht kryesor për të realizuar mbrojtjen e të drejtave të tjera të individit (*shih vendimet nr. 14, datë 21.03.2023; nr. 29, datë 01.11.2022; nr. 11, datë 21.04.2022; nr. 52, datë 14.11.2014 të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë këndvështrim, Gjykata ka evidentuar rëndësinë e së drejtës për t'u njoftuar për të marrë pjesë në gjykim, e cila u paraprin të drejtave të tjera, pasi nëse pala ndërgjyqëse nuk njoftohet për datën dhe orën e seancës, ajo detyrimisht do të gjendet në pamundësi objektive për të ushtruar të drejtat që i garantohen nga neni 42 i Kushtetutës në kuadrin e një procesi të rregullt ligjor. Gjithashtu, e drejta për të marrë pjesë në gjykim krijon të njëjtat mundësi për të paraqitur prova dhe argumente në mbrojtje të interesave vetjakë në raport me palën kundërshtare. Për sa i takon procesit gjyqësor në Gjykatën e Lartë, kjo e fundit, pavarësisht nëse i shqyrton çështjet në seancë të hapur publike ose mbi bazë të dokumenteve, duhet t'u garantojë palëve të drejtën që jo vetëm të njihen në kohë me pretendimet e palës tjetër, por edhe të kenë mundësinë që t'i kundërshtojnë ato ose të paraqesin argumentet e tyre për çështjen (*shih vendimet nr. 8, datë 23.02.2021; nr. 17, datë 01.03.2017; nr. 29, datë 19.05.2016 të Gjykatës Kushtetuese*).

32. Po kështu, Gjykata ka pohuar se jo çdo shkelje e rregullave procedurale e bën procesin të parregullt, në aspektin e shkeljes së të drejtave kushtetuese, dhe se ndikim të drejtpërdrejtë në një proces ligjor kanë ato shkelje thelbësore, vërtetimi i të cilave do të cenonte të drejtat dhe liritë themelore të individit (*shih vendimet nr. 38, datë 02.12.2021; nr. 71, datë 13.11.2017; nr. 30, datë 19.05.2016 të Gjykatës Kushtetuese*).

33. Duke iu referuar çështjes konkrete, Gjykata vëren se kundër vendimit të gjykatës së apelit, DPPSH-ja, përmes Avokaturës së Shtetit, ka paraqitur rekurs në Gjykatën e Lartë në datën 16.12.2021, që i është njoftuar kërkuesit në datën 09.01.2022, i cili më 14.01.2022 ka paraqitur kundërrekurs. Gjithashtu, rezulton se në datën 17.12.2021 Avokatura e Shtetit ka paraqitur në Gjykatën e Lartë kërkesë për pezullimin e ekzekutimit të vendimit të gjykatës së apelit që i është

komunikuar kërkuesit në datën 08.02.2022 përmes dëftesës së komunikimit nr. 69/13, datë 03.02.2022, të marrë në dorëzim nga një pjesëtar i familjes së tij. Pas shqyrtimit të kërkesës së Avokaturës së Shtetit, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 69/13, datë 25.02.2022, ka vendosur pranimin e saj. Vendimi i është komunikuar kërkuesit në datën 05.04.2022, përmes dëftesës së komunikimit nr. 69/13, datë 31.03.2022, të marrë në dorëzim sërish nga një pjesëtar i familjes së tij.

34. Për sa i përket shqyrtimit të rekursit, nga aktet e administruara në dosjen gjyqësore, Gjykata e Lartë në datën 27.06.2022 ka publikuar në faqen zyrtare dhe në ambientet e saj listën e çështjeve të planifikuara për shqyrtim në dhomën e këshillimit nga Kolegji Administrativ në datën 14.07.2022, mes të cilave edhe çështjen e kërkuesit. Në përfundim të shqyrtimit, ky Kolegj, me vendimin nr. 00-2022-1630 (279), datë 14.07.2022, ka vendosur prishjen e vendimit të gjykatës së apelit dhe lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së shkallës së parë. Vendimi është publikuar në faqen zyrtare të Gjykatës së Lartë dhe, po kështu, në datën 31.08.2022 është njoftuar edhe në adresën e postës elektronike të avokates së kërkuesit.

35. Gjykata evidenton se, sipas nenit 482, pika 3, të KPC-së, njoftimi për ditën, orën, si dhe përbërjen e trupit gjykues që shqyrton rekursin bëhet me shpallje në ambientet e Gjykatës së Lartë, si dhe në faqen e saj të internetit dhe me njoftim individual, kur palët ose përfaqësuesit e tyre kanë lënë të dhënat e tyre elektronike të kontaktit në shkallët e tjera të gjykimit.

36. Nga sa më lart, Gjykata konstaton se në rastin në shqyrtim nuk rezulton që Gjykata e Lartë të ketë realizuar njoftimin individual të kërkuesit lidhur me seancën për shqyrtimin e rekursit dhe të kundërrekursit, pavarësisht se ai ka lënë të dhënat elektronike të avokates së tij, tek adresa e së cilës, pas shqyrtimit, ka dërguar tekstin e vendimit përfundimtar.

37. Në këtë kontekst faktesh, Gjykata vëren se mungesa e njoftimit në adresën elektronike të avokates së kërkuesit përbën mangësi në mënyrën e njoftimit të palëve, megjithatë një mangësi e tillë nuk rezulton ta ketë vendosur kërkuesin në pozita të pafavorshme lidhur me të drejtën e aksesit në aspektin substancial. Në nxjerrjen e këtij përfundimi, Gjykata mban në konsideratë faktin se, nga njëra anë, kërkuesi ishte njoftuar rregullisht për rekursin e paraqitur nga pala tjetër, ndaj të cilit ai ka paraqitur kundërrekurs. Po kështu, njoftimi për ditën, orën, si dhe përbërjen e trupit gjykues ka qenë i afishuar nga Gjykata e Lartë si në këndin e njoftimeve në ambientet fizike, ashtu edhe në faqen elektronike të saj. Në rekursin e paraqitur nga DPPSH-ja janë ngritur të njëjtat pretendime që nuk janë pranuar më parë nga gjykata e apelit, ndërkohë që kërkuesi e ka kundërshtuar atë përmes kundërrekursit, duke parashtruar argumente qoftë në drejtim të pabazueshmërisë së rekursit të palës kundërshtare, ashtu dhe për sa i përket bazueshmërisë së

vendimit të gjykatës së apelit. Nga ana tjetër, në ankimin kushtetues individual kërkuesi nuk ka evidentuar se ka pasur ndonjë argument thelbësor të ri të paparashtruar më parë, i cili potencialisht mund ta kishte bindur Gjykatën e Lartë që të ndryshonte mënyrën e zgjidhjes së çështjes së tij. Për më tepër, kjo e fundit ka shqyrtuar në themel shkaqet e rekursit, që do të thotë se ka analizuar dhe vlerësuar pozitën dhe të drejtat e kërkuesit në raport me vendimmarrjen e gjykatave më të ulëta.

38. Gjithashtu, Gjykata vëren se brenda një afati kohor të shkurtër (më pak se 5 muaj), Gjykata e Lartë ka vendosur pezullimin e ekzekutimit të vendimit të gjykatës së apelit, vendim i cili është dërguar në adresën e kërkuesit. Pra, në rastin konkret ekzistonin shkaqe objektive-ligjore për shqyrtimin me përparësi të çështjes, për shkak të specifikës që kanë çështje të kësaj natyre (*shih paragrafin 27 të vendimit nr. 00-2022-1630 (279), datë 14.07.2022 të Gjykatës së Lartë*). Kjo do të thotë se kërkuesi, në rrethana të tilla, duhet të tregonte një kujdes të shtuar për të ndjekur fatin e çështjes dhe se pretendimi se Gjykata e Lartë, duke e shqyrtuar çështjen me procedurë të përshpejtuar nuk ka qenë e paanshme, nuk është i bazuar. Për rrjedhojë, mangësia e konstatuar për sa i përket njoftimit të datës së seancës në adresën elektronike të avokates së kërkuesit, në kontekst të rastit konkret, nuk mund të klasifikohet si shkelje thelbësore që e bën të parregullt në kuptimin kushtetues procesin gjyqësor të zhvilluar në Gjykatën e Lartë.

39. Po kështu, për sa i përket faktit se dy gjyqtarë kanë marrë pjesë në trupin gjykues të Kolegjit Administrativ që ka shqyrtuar rekursin, pasi kishin qenë anëtarë edhe të trupit gjykues që ka shqyrtuar kërkesën për pezullimin e vendimit të gjykatës së apelit, Gjykata çmon se pavarësisht se *prima facie* proceset gjyqësore kanë të bëjnë me të njëjtat palë dhe, në thelb, i referohen të njëjtit proces, pretendimet dhe kërkimet në to janë të natyrave të ndryshme dhe me baza ligjore të ndryshme. Në procesin për pezullimin e ekzekutimit të vendimit të gjykatës së apelit nuk janë shqyrtuar në substancë shkaqet e rekursit, si dhe nuk rezulton që ata gjyqtarë të kenë qenë në situatën që të jenë shprehur më parë në lidhje me të. Po kështu, përmes vendimeve në fjalë, është disponuar për kërkesa që kanë karakteristika të dallueshme dhe që bazohen në konsiderata e vlerësime të ndryshme të gjyqtarëve. Në këto kushte, vetëm mënyra e arsytimit në vendimin për kërkesën e pezullimit të vendimit të gjykatës së apelit nuk përbën argument të mjaftueshëm, për sa i përket qëndrimit të shprehur nga gjyqtarët në vendimin përfundimtar, për rrjedhojë pjesëmarrja në trupin gjykues të të njëjtëve gjyqtarë në dy vendimet e dhëna, nuk krijon dyshim të justifikuar për paragjykimin e çështjes nga Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë.

40. Për sa më lart, Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkuesit për cenimin e së drejtës së aksesit, për shkak të njoftimit për ditën e seancës gjyqësore vetëm me shpallje në faqen zyrtare dhe në ambientet e Gjykatës së Lartë, dhe mungesës së këtij njoftimi në adresën elektronike të

avokates së tij të vënë në dispozicion, e parë kjo lidhur me cenimin e parimit të gjyimit nga një gjykatë e paanshme, është i pabazuar.

B.2. Për cenimin e standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor

41. Kërkuesi ka pretenduar se Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ka prishur vendimin e gjykatës së apelit, duke arsyetuar qëndrimin e tij në vetëm dy paragrafë, të cilët, për më tepër, paraqesin mospërputhje mes faktit të pretenduar dhe pasojës që ka përcaktuar ligji. Konkretisht, për faktin e pavlefshmërisë së aktit të pranimit në polici, neni 46, pika 2, shkronja “d”, i ligjit nr. 108/2014, ka përcaktuar si masë disiplinore lirim nga detyra dhe jo përjashtimin nga policia. Po kështu, Gjykata e Lartë, ndonëse ka prishur vendimin e gjykatës së apelit, nuk ka arsyetuar në lidhje me argumentet mbi të cilat është bazuar për të rrëzuar arsyetimin dhe qëndrimin e kësaj të fundit, sipas së cilës kërkuesi nuk ishte i detyruar të deklaronte faktin e shoqërimit të tij në polici dhe marrjen e shenjave daktiloskopike, pa pasur asnjë procedim penal ndaj tij. Për shkak të mangësisë në arsyetim, Gjykata e Lartë nuk ka realizuar as funksionin e saj kushtetues për t’u treguar palëve që ato janë dëgjuar, si dhe për t’u dhënë atyre mundësinë për të kundërshtuar atë vendim.

42. Subjekti i interesuar, DPPSH-ja, ka prapësuar se pretendimi për cenimin e standardit të arsytimit të vendimit është i pabazuar, pasi vendimi i Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë përmban pjesën hyrëse, palët ndërgjyqëse, objektin e padisë, disponimet e gjykatave më të ulëta, faktin se kundër vendimit të gjykatës së apelit është ushtruar rekurs dhe shkaqet e tij. Në pjesën arsyetuese të vendimit, ajo gjykatë është shprehur se rekursi i DPPSH-së përmban shkaqe nga ato që parashikon neni 472 i KPC-së, duke vendosur rrëzimin e padisë.

43. Gjykata në jurisprudencën e saj ka theksuar se e drejta për proces të rregullt ligjor, që i garantohet individit nga nenet 42 dhe 142, pika 1, të Kushtetutës, përfshin edhe të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar. Vendimi duhet të mbështetet vetëm mbi faktet që janë paraqitur gjatë procesit gjyqësor dhe duhet të përmbajë bazën ligjore mbi të cilën bazohet zgjidhja e mosmarrëveshjes, analizën e provave dhe mënyrën e zgjidhjes së mosmarrëveshjes. Ai, në çdo rast, duhet të jetë logjik, i rregullt në formë dhe i qartë në përmbajtje (*shih vendimet nr. 43, datë 27.12.2022; nr. 41, datë 22.12.2022; nr. 29 datë 01.11.2022 të Gjykatës Kushtetuese*). Argumentet e pjesës arsyetuese duhet të jenë të bazuara dhe të lidhura logjikisht, duke respektuar rregullat e mendimit të drejtë, dhe duhet të formojnë një përmbajtje koherente brenda vendimit, i cili përjashton çdo kundërthënie ose kontradiksion të hapur apo të fshehtë (*shih vendimet nr. 19, datë 01.04.2021; nr. 20, datë 13.04.2012; nr. 38, datë 30.12.2010 të Gjykatës Kushtetuese*).

44. Duke iu referuar çështjes konkrete, Gjykata vëren se në rekursin e DPPSH-së është kundërshtuar vendimi i gjykatës së apelit, me pretendimin se nuk ka respektuar dhe ka zbatuar keq ligjin, pasi padia është ngritur përtej afateve ligjore; aktet e kundërshtuara janë të ligjshme dhe të bazuara në faktet e konstatuara gjatë procesit hetimor; pretendimi për rikthimin në punë është i pamundur për shkak të qëndrimit në vendimin e Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë në lidhje me zbatimin e ligjit nr. 108/2014 dhe të VKM-së nr. 750/2015 (rregullorja e Policisë së Shtetit). Ndërsa kërkuesi, përmes kundërrekursit të tij, ka pretenduar se padinë e ka paraqitur pas shterimit të ankimit administrativ; për sa i përket çështjes së rikthimit në punë të punonjësit të policisë që është liruar ose përjashtuar nga detyra në bazë të një akti administrativ të paligjshëm ose të pavlefshëm, gjykata e apelit është bazuar në vendime të tjera më të fundme, të vitit 2020, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, në të cilat ai Kolegj ka arsyetuar ndryshe nga praktika gjyqësore e deriatëhershme, duke e njohur të drejtën e rikthimit në punë dhe pagimin e pagave, ndërsa rregullimi i pasojave në këtë mënyrë bazohet në nenin 44 të Kushtetutës.

45. Gjykata konstaton se Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë në vendimin e tij ka vendosur pranimin e rekursit me arsyetimin se përmban shkaqe nga ato të parashikuara në nenin 58 të ligjit nr. 49/2012, të cilat e bëjnë të cënueshëm vendimin e gjykatës së apelit, i cili, sipas vlerësimit të Gjykatës së Lartë, është rrjedhojë e interpretimit dhe zbatimit të gabuar të ligjit material dhe procedural, të një rëndësie themelore për sigurinë dhe zhvillimin e praktikës gjyqësore. Gjykata e Lartë ka çmuar se gjykata e shkallës së parë ka vlerësuar drejt se fakti që kërkuesi nuk mban mend situatën konkrete për të cilën është shoqëruar në polici nuk e përjashton nga përgjegjësia në mosdeklarimin e saktë të të dhënave, pasi, për shkak të detyrës së veçantë në shërbim të publikut, ka pasur detyrimin të deklarojë të dhënat e mësipërme dhe pretendimet e tij nuk e përjashtojnë nga përgjegjësia disiplinore, sipas nenit 205, pika 3, të rregullores së Policisë së Shtetit. Integriteti është qenësor për veprimtarinë e mirëfilltë të një punonjësi të Policisë së Shtetit. Ushtrimi i kësaj detyre duhet të jetë në përputhje me standarde të larta të integritetit dhe etikës, si para shërbimit në këto struktura, ashtu dhe pas pranimin në to. Gjykata Administrative e Apelit duhet të mbante në konsideratë përmbajtjen dhe qëllimin e vërtetë të dispozitës dhe raportin e proporcionalitetit me masën disiplinore, të caktuar ndaj kërkuesit (*shih paragrafët 28, 29 dhe 30 të vendimit të Gjykatës së Lartë*).

46. Gjykata konstaton se kërkuesi, që nga data 10.03.1994, kur është pranuar për herë të parë në Policinë e Shtetit, në periudha të shkëputura nga njëra-tjetra, ka kryer detyra të ndryshme, duke u liruar dhe ripranuar disa herë në strukturat e saj, deri në datën 24.11.2011, kur ka rifilluar shërbimin në repartin “RENEA”, bazuar në urdhrin nr. 114, datë 01.12.2011 të drejtorit të atij

reparti. Hetimi administrativ ndaj tij ka nisur nën dyshimin e mosdeklarimit të saktë dhe të plotë të të dhënave në kuadër të procedurave për verifikimin e integritetit të figurës sipas ligjit nr. 138/2015, ndërsa është verifikuar ekzistenca e një karteles daktiloskopike të kërkuesit në një nga sistemet në përdorim të Policisë së Shtetit. Nga hetimi rreth këtij fakti ka rezultuar se daktiloskopimi i kërkuesit ka ndodhur gjatë shoqërimit të tij në polici (komisariati nr. 2) për “tendenca të ndryshme” në vitin 1989, periudhë në të cilën ai nuk kryente detyrën e punonjësit të policisë dhe, për më tepër, kur ka qenë në moshën 18 vjeç. DPPSH-ja është bërë me dije për këtë fakt përmes informacionit të dhënë nga Sektori i Policisë Shkencore në DVP-në, Tiranë, por edhe përmes intervistimit të kërkuesit. Ndërkohë, gjatë hetimit disiplinor, është marrë informacion edhe nga Drejtoria e Analizës së Informacionit Kriminal të DPPSH-së, sipas të cilit kërkuesi figuron i regjistruar si “person me precedent kriminal”, me dosje të arkivuar nga strukturat e hetimit të krimit të DPV-së, Tiranë. Në vendimin nr. 110/2018 të KQA-së evidentohen të dyja informacionet e marra gjatë hetimit disiplinor, ndërsa ajo ka arritur në përfundimin për qenien të motivuar të masës disiplinore të dhënë ndaj kërkuesit referuar vetëm informacionit të marrë nga Drejtoria e Analizës së Informacionit Kriminal të DPPSH-së, pra për sa i përket regjistrimit të kërkuesit si “person me precedent kriminal” nga strukturat e hetimit të krimit në DPV-në, Tiranë. Sipas KQA-së, referuar kësaj të dhëne, akti i pranimit të kërkuesit në Policinë e Shtetit është i pavlefshëm dhe përligj përjashtimin e kërkuesit nga policia bazuar në nenin 46, pika 2, shkronja “d”, të ligjit nr. 108/2014 dhe nenin 182, pika 2, shkronja “d”, të rregullores së Policisë së Shtetit.

47. Gjykata vëren se Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Tiranë ka vendosur rrëzimin e padisë, duke arsyetuar se kërkuesi nuk ka përmbushur detyrimin ligjor për plotësimin e formularit të vetëdeklarimit konform kërkesave të ligjit nr. 138/2015, duke mos pasqyruar të dhënat në rubrikën nr. 4 të këtij formulari. Fakti që kërkuesi nuk mban mend situatën konkrete për të cilën është shoqëruar në polici, nuk e përjashton nga përgjegjësia në deklarimin e saktë të të dhënave. Për shkak të detyrës së veçantë të ushtruar në shërbim të publikut ai ka pasur detyrimin të deklarojë të dhënat e mësipërme dhe pretendimet e tij nuk e përjashtojnë nga përgjegjësia disiplinore. Veprimet e tij janë konsideruar “Sjellje e rëndë diskredituese”, sipas nenit 205, pikat 3 dhe 10, të rregullores së Policisë së Shtetit, që përbëjnë shkelje të rënda disiplinore sipas nenit 46, pika 2, shkronja “d”, të ligjit nr. 108/2014, që parashikon: “2. Punonjësi i policisë lirohet nga policia në rastet kur: [...] d) konstatohet pavlefshmëria e aktit administrativ të pranimit;” (*shih faqet 8-9 të vendimit të Gjykatës Administrative të Shkallës së Parë Tiranë*).

48. Gjykata Administrative e Apelit ka vendosur ndryshimin e vendimit të gjykatës së shkallës së parë, duke pranuar padinë, me arsyetimin se ligji nr. 108/2014 ka parashikuar në

mënyrë të qartë dhe të dallueshme rastet kur punonjësi i policisë lirohet nga detyra dhe ato që motivojnë përjashtimin nga Policia e Shtetit. Sipas asaj gjykate, përjashtimi i kërkuesit nga policia është bërë për motivin “Pavlefshmëri e aktit administrativ të pranimit”, në zbatim të nenit 46, pika 2, shkronja “d”, të ligjit nr.108/2014. Kjo dispozitë rregullon rastet e lirimit dhe jo të përjashtimit nga policia, ndaj aktet objekt padie janë të paligjshme, pasi janë nxjerrë në interpretim dhe zbatim të gabuar të ligjit. Ndërsa lidhur me përmbushjen e detyrimeve sipas ligjit nr. 138/2015, kërkuesi ka plotësuar formularin përkatës, ndërkohë që e dhëna për daktiloskopimin e tij në vitin 1989 nuk përfshihet në asnjë nga situatat që ky ligj ka përcaktuar në mënyrë shteruese, për më tepër që për atë nuk ka asnjë akt që provon ekzistencën e të dhënave sipas kushteve të ndalimit që ligji parashikon. Për sa i takon pranimit të kërkuesit në polici, referuar të dhënave të dosjes së tij personale, në kuptim të ecurisë së marrëdhënies së punës së kërkuesit, si dhe legjislacionit që ka rregulluar në vite punësimin e tij në Policinë e Shtetit, është i pabazuar përfundimi i organit publik për pavlefshmërinë e aktit administrativ të pranimit të kërkuesit në polici (*shih faqet 16-20 të vendimit të Gjykatës Administrative të Apelit*).

49. Gjykata konstaton se pavarësisht se ecuria disiplinore ndaj kërkuesit ka nisur në lidhje me mospërmbushjen prej tij të detyrimeve sipas ligjit të dekriminalizimit (ligji nr. 138/2015) për sa i përket mosdeklarimit të të dhënave, referuar daktiloskopimit të tij në vitin 1989, masa disiplinore duket se është marrë në bazë të informacionit se ai figuron i regjistruar si person me precedent kriminal, me dosje të arkivuar, nga strukturat e hetimit të krimit në DVP-në, Tiranë, mbështetur në ligjin nr. 108/2014 dhe rregulloren e Policisë së Shtetit. Në këtë këndvështrim, Gjykata e Lartë, në përmbushje të funksionit të saj si gjykatë e ligjit, edhe pse e konsideron të drejtë vendimin e gjykatës së shkallës së parë, nuk u ka dhënë përgjigje këtyre aspekteve të rëndësishme për çështjen: (i) cili dhe përse informacioni i konsideruar nga organi publik çon në pavlefshmëri të aktit administrativ të pranimit në polici të kërkuesit; (ii) dhe përse pavlefshmëria e këtij akti përbën shkelje disiplinore dhe çon në zbatimin e masës disiplinore të përjashtimit nga policia dhe jo atë të lirimit nga policia, referuar bazës ligjore të përdorur për nxjerrjen e urdhrin të përjashtimit. Ajo është kufizuar vetëm duke mbajtur të njëjtin qëndrim me atë të gjykatës së shkallës së parë, duke lënë jashtë analizës juridike jo vetëm çështjet e ngritura në rekurs dhe në kundërrekurs, por edhe ato çështje të lidhura me interpretimin e ligjit, të cilat do të shërbenin për të sqaruar çdo paqartësi në të kuptuarin e normës dhe për të cilat palët duhet të merrnin përgjigje të arsyetuar.

50. Për sa më lart, Gjykata çmon se ndonëse gjykatat e shkallëve më të ulëta kanë pasur këndvështrime të ndryshme, për sa i përket interpretimit dhe zbatimit të ligjit që rregullon

marrëdhënien mes palëve, Gjykata e Lartë, si gjykatë e ligjit, që i ka të gjitha mjetet dhe kompetencat për të ushtruar rol aktiv, që shkon përtej ligjit dhe synon të drejtën, nuk ka ndikuar efektivisht në vendimmarrjen e tyre, duke mos u dhënë përgjigje pretendimeve që kanë formuar thelbin e mosmarrëveshjes objekt gjykimi. Nën dritën e kësaj analize, pretendimi i kërkuarit për cenimin e standardit të arsyetimit është i bazuar.

51. Në përfundim, Gjykata vlerëson se ankimi kushtetues individual i kërkuarit, sipas arsyetimit të mësipërm, është i bazuar, ndaj duhet pranuar.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, si dhe neneve 71, 72 e vijues të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, njëzëri,

V E N D O S I:

1. Pranimin e kërkesës.
2. Shfuqizimin e vendimit nr. 00-2022-1630 (279), datë 14.07.2022 të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.
3. Dërgimin e çështjes për rigjykim në Gjykatën e Lartë.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 18.09.2023

Shpallur më 20.10.2023

MENDIM PARALEL

1. Në gjykimin kushtetues të çështjes që i përket kërkuarit Dritan Xhixha, me objekt: *“Shfuqizimi i vendimit nr. 00-2022-1630 (279), datë 14.07.2022 të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë. Dërgimi i çështjes për rigjykim në të njëjtën gjykatë me tjetër trup gjykues”*, ne, gjyqtarët Marsida Xhaferllari, Sonila Bejtja dhe Sandër Beci, bashkohemi me qëndrimin e shumicës për pranimin e kërkesës, por duke vlerësuar se edhe pretendimi tjetër i kërkuarit për cenimin e së drejtës së aksesit është i bazuar.

2. Lidhur me të drejtën e aksesit, kërkuari ka pretenduar se ndonjë Gjykata e Lartë i administronte të dhënat elektronike të kontaktit të avokates së tij, ajo nuk ka përmbushur detyrimet e parashikuara në nenin 482, pika 3, të KPC-së, pasi nuk e ka njoftuar atë për zhvillimin e procedurës, si për sa i përket shqyrtimit të kërkesës për pezullimin e ekzekutimit të vendimit të gjykatës së apelit, ashtu edhe për shqyrtimin e rekursit dhe të kundërrekursit. Ajo gjykatë ka njoftuar në adresën elektronike vetëm vendimin përfundimtar të datës 14.07.2022. Në këtë mënyrë, ajo gjykatë i ka mohuar të drejtën për të paraqitur pretendime me shkrim për kërkesën për pezullimin e vendimit të gjykatës së apelit, si dhe të drejtën për të kërkuar përjashtimin e trupit gjykues që ka shqyrtuar themelin e çështjes, e drejtë e lidhur me parimin e paanshmërisë në gjykim.

3. Shumica ka vlerësuar se ky pretendim i kërkuarit, i parë në lidhje edhe me cenimin e parimit të gjykimit nga një gjykatë e paanshme, është i pabazuar (*shih paragrafin 40 të vendimit*). Sipas saj, mungesa e njoftimit të datës së seancës në adresën elektronike të avokates së kërkuarit, nuk është shkelje thelbësore që e bën të parregullt në kuptimin kushtetues procesin gjyqësor të zhvilluar në Gjykatën e Lartë, pasi ajo nuk rezulton ta ketë vendosur kërkuarin në pozita të pafavorshme lidhur me të drejtën e aksesit në aspektin substancial. Nga njëra anë, kërkuari është njoftuar rregullisht për rekursin e paraqitur nga pala tjetër, ndaj të cilit ai ka paraqitur kundërrekurs; njoftimi për ditën, orën, si dhe përbërjen e trupit gjykues ka qenë i afishuar në këndin e njoftimeve në ambientet fizike, si dhe në faqen elektronike të Gjykatës së Lartë; në rekursin e paraqitur nga DPPSH-ja janë ngritur të njëjtat pretendime që nuk janë pranuar më parë nga gjykata e apelit, ndërkohë që kërkuari e ka kundërshtuar atë përmes kundërrekursit, duke parashtruar argumente si në drejtim të pabazueshmërisë së rekursit të palës kundërshtare, ashtu dhe për sa i përket bazueshmërisë së vendimit të gjykatës së apelit. Ndërsa, nga ana tjetër, në ankimin kushtetues kërkuari nuk ka evidentuar se ka pasur ndonjë argument thelbësor të ri të paparashtruar më parë, i cili potencialisht mund ta kishte bindur Gjykatën e Lartë që të ndryshonte mënyrën e zgjidhjes së çështjes së tij, e cila ka shqyrtuar në themel shkaqet e rekursit, ka analizuar dhe vlerësuar pozitën

dhe të drejtat e tij në raport me vendimmarrjen e gjykatave më të ulëta. Po sipas shumicës, brenda një afati kohor të shkurtër (më pak se 5 muaj), Gjykata e Lartë ka vendosur pezullimin e ekzekutimit të vendimit të gjykatës së apelit, vendim i cili është dërguar në adresën e kërkuarit. Kjo do të thotë se kërkuari, në rrethana të tilla, duhet të tregonte një kujdes të shtuar për të ndjekur fatin e çështjes së tij (*shih paragrafët 37 - 38 të vendimit*).

4. Nuk pajtohemi me këtë qëndrim të shumicës, pasi vlerësojmë se mosrespektimi i rregullave ligjore të njoftimit për datën dhe orën e gjykimit, si dhe përbërjen e trupit gjykues nga Gjykata e Lartë përbën shkelje thelbësore, me pasojë cenimin e së drejtës kushtetuese të aksesit. Ashtu siç ka pohuar Gjykata në jurisprudencë konstante, e drejta për t'u njoftuar rregullisht u paraprin të drejtave të tjera, pasi nëse pala ndërgjyqëse nuk njoftohet për datën dhe orën e seancës, ajo detyrimisht do të gjendet në pamundësi objektive për të ushtruar të drejtat që i garantohen nga neni 42 i Kushtetutës, në kuadrin e një procesi të rregullt ligjor. Nga ana tjetër, e drejta për të marrë pjesë në gjykim krijon të njëjtat mundësi për të paraqitur prova dhe argumente në mbrojtje të interesave vetjakë në raport me palën kundërshtare (*shih nr. 14, datë 21.03.2023; nr. 5, datë 09.02.2023; nr. 13, datë 20.02.2017 të Gjykatës Kushtetuese*). Po ashtu, Gjykata ka njohur vlerën kushtetuese të së drejtës së njoftimit të individit, duke theksuar se ajo lidhet me vendimmarrjen e gjykatës dhe ndikon drejtpërsëdrejti mbi të drejtat subjektive ose interesat e ligjshëm të individit (*shih vendimet nr. 5, datë 09.02.2023; nr. 8, datë 23.02.2021; nr. 37, datë 30.06.2016 të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë kuptim, njoftimi i datës e orës së gjykimit është një akt i domosdoshëm procedural, që merr rëndësi më tepër në rastin konkret ku Gjykata e Lartë ndryshon dy vendimet e gjykatave më të ulëta dhe rrëzon padinë (*shih vendimin nr. 65, datë 07.11.2016 të Gjykatës Kushtetuese*).

5. Në vlerësimin tonë duhej që shumica të mbante në konsideratë se zhvillimet e teknologjisë së informacionit, që kanë lehtësuar komunikimin në jetën e përditshme, pavarësisht distancave gjeografike, janë reflektuar në ndryshimet legjislative, si dhe në praktikën e punës së gjykatave të juridiksionit të zakonshëm, duke forcuar garancitë për realizimin e njoftimit efektiv. Kështu, fillimisht, në vitin 2012, ligji për organizimin e gjykatave administrative dhe, më tej, ndryshimet në KPC, në vitin 2017, kanë parashikuar përdorimin e mjeteve elektronike gjatë procesit, ku krahas njoftimit me shpallje në ambientet fizike dhe në faqen elektronike të gjykatës, realizohet edhe njoftimi individual i drejtpërdrejtë në rastin kur palët ose përfaqësuesit e tyre kanë lënë të dhënat elektronike të kontaktit. Në të njëjtën linjë, Gjykata e Lartë, me urdhrin e datës 02.07.2021, ka përcaktuar detyrimin e sekretarisë gjyqësore që, përveç afishimit në këndin e njoftimit dhe shpalljes në faqen elektronike, të kryejë edhe njoftimin elektronik në adresat e postës

elektronike të palëve. Në këtë situatë edhe vetë Gjykata ka pohuar se të dhënat elektronike të kontaktit përbëjnë mundësi reale në dispozicion të individit, i cili, me vullnetin e tij të lirë, zgjedh që krahas shpalljes publike të njoftohet edhe individualisht, në kushtet e zhvillimit të sotëm shoqëror, ku ai ka qasje të lehtë në internet dhe mjete elektronike (*shih vendimin nr. 34, datë 12.06.2023 të Gjykatës Kushtetuese*).

6. Në rastin në shqyrtim, konstatojmë se padia e kërkuarit është rrëzuar nga gjykata administrative e shkallës së parë me vendimin e datës 22.10.2018, ndërsa është pranuar nga gjykata administrative e apelit me vendimin e datës 18.10.2021. Vendimi i kësaj të fundit, në datën 16.12.2021 është kundërshtuar me rekurs nga DPPSH-ja, përmes Avokaturës së Shtetit, i regjistruar në datën 08.02.2022, ndaj të cilit kërkuar ka paraqitur kundërrkurs në datën 14.01.2022. Në datën 17.12.2021 Avokatura e Shtetit ka paraqitur kërkesën për pezullimin e ekzekutimit të vendimit të kundërshtuar, e cila është pranuar nga Gjykata e Lartë në dhomë këshillimi me vendimin e datës 25.02.2022. Ndërsa në datën 14.07.2022 Gjykata e Lartë ka disponuar me vendim përfundimtar për rrëzimin e padisë së kërkuarit. Në datën 27.06.2022 ajo gjykatë ka publikuar në faqen zyrtare elektronike listën e çështjeve të planifikuara për shqyrtim në dhomën e këshillimit në datën 14.07.2022, përfshi edhe çështjen e kërkuarit. Ndërkohë nuk rezultoi të jetë kryer njoftimi individual në adresën elektronike të komunikimit të lënë nga kërkuar. Vendimi përfundimtar është publikuar në faqen elektronike të gjykatës dhe në datën 31.08.2022 i është njoftuar kërkuarit në adresën e postës elektronike të avokates së tij.

7. Në kontekst të këtyre rrethanave, evidentojmë se kërkuar ka depozituar të dhënat elektronike të kontaktit të avokates së tij rregullisht, duke zgjedhur kështu një prej garancive ligjore, atë të njoftimit individual. Në këtë mënyrë ai ka pasur pritshmëri të ligjshme se do të njoftohej individualisht në adresën elektronike të avokates për datën dhe orën e shqyrtimit të çështjes së tij, ndaj nuk mund të ngarkohet me barrë të tepruar për të kontrolluar me kujdes në mënyrë sistematike faqen zyrtare elektronike apo për të kaluar fizikisht pranë ambienteve të Gjykatës së Lartë. Për më tepër, duke pasur në konsideratë faktin se shqyrtimi i çështjes së tij nuk ka ndjekur radhën kronologjike të regjistrimit të saj, pasi çështja është regjistruar në Gjykatën e Lartë në datën 08.02.2022, ndërsa vendimi është marrë në datën 14.07.2022 - pra vetëm pas 5 muajve, në një situatë të njohur publikisht për ngarkesën e jashtëzakonshme të çështjeve në Gjykatën e Lartë si pasojë e zbatimit të reformës në drejtësi, kjo barrë në ngarkim të kërkuarit rëndohet edhe më shumë. Nga ana tjetër, duke konsideruar faktet se: (i) kërkuar nuk ka paraqitur në seancën e shqyrtimit të rekursit shpjegime apo prapësime; (ii) kërkuar ka parashtruar argumente konkrete mbi rezervat që ai ka pasur në drejtim të Gjykatës së Lartë për respektimin e

parimit të paanshmërisë; (iii) dy gjykatat më të ulëta kanë dhënë vendime diametralisht të kundërta dhe Gjykata e Lartë e ka shqyrtuar çështjen në themel, vlerësojmë se mosrespektimi i rregullave të njoftimit elektronik nga Gjykata e Lartë përbën shkelje thelbësore, që ka ndikuar realisht në mundësinë e kërkuarit për akses substancial në Gjykatën e Lartë dhe ndoshta edhe për të marrë një vendim në favorin e tij.

8. Nën këtë analizë, ne vlerësojmë se shumica i ka vendosur kërkuarit një barrë të tepruar, pasi mungesa e njoftimit individual në adresën elektronike e ka shndërruar kufizimin e së drejtës së aksesit të lidhur me atë të mbrojtjes efektive në arbitrar, në kushtet kur është cenuar thelbi i saj. Në këtë këndvështrim, pretendimi i kërkuarit për cenimin e së drejtës së aksesit është i bazuar dhe kërkesa duhet të ishte pranuar edhe për këtë shkak.

Anetarë: Marsida Xhaferllari , Sonila Bejtja, Sandër Beci